

SOLEMNITAT DE SANT PERE I SANT PAU
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
29 de juny de 2009
2Tm 4, 6-8.17-18

La meua vida ja és oferta en libació. M'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Avui, germans i germanes, l'Església, estesa d'orient a occident, celebra amb joia el dia consagrat als apòstols sant Pere i sant Pau, que, a Roma, segellaren amb el martiri la seva fe en Jesús com a Crist, el Messies, el Fill del Déu viu, segons la confessió de Pere que acabem d'escoltar a l'evangeli (cf. Mt 16, 16).

Sant Pau, tal com hem sentit a la segona lectura, interpretava la seva mort amb una doble imatge, que trobem, també, en alguna altra de les seves cartes. La interpretava com una libació semblant a la de l'oli, el vi o l'aigua que es vessava sobre l'ofrena sacrificada d'acord amb el ritual de l'Antiga Aliança. I també veia la seva mort com la partença d'una nau que desfà les amarres del port i es fa a la vela cap a alta mar. Aquesta doble imatge que fa servir sant Pau per significar la seva mort també es pot aplicar a la de sant Pere. Tots dos van vessar la sang en el sacrifici del seu martiri com una ofrena a Déu i com a segell de la seva fe en Jesucrist. Tots dos van deixar aquesta vida per emprendre el darrer viatge cap a la plenitud de la vida eterna.

Per això, en la cloenda de la commemoració del bimil·lenari del naixement de sant Pau, es bo de fixar-nos en la manera com descriu, al terme de la seva vida mortal, tot el que ell ha viscut en el seu servei a l'Evangeli. Fa servir tres elements, que valen també per a sant Pere. Són aquests: Ha lluitat el noble combat de la fe en Crist; s'ha mantingut fidel fins al final; està segur que li és reservada una corona gloriosa. Tot això, però, li ha estat possible perquè Déu l'ha assistit i li ha donat forces.

Aquesta visió ens presenta la vida dels apòstols com un combat noble. És combat per les grans dificultats que van haver d'afrontat a nivell religiós en la controvèrsia amb la fe jueva i a nivell social i polític quan es veien rebutjats per una part de la societat pagana i per les autoritats hostils. A la primera lectura (Ac 12, 1-11), n'hem trobat un exemple referent a sant Pere, i són múltiples, amb perills de tota mena, les que sant Pau descriu a les seves cartes (cf. 2C 11, 23-26). Les cartes i el llibre dels Fets ens parlen també de les dificultats que van trobar en el si de les comunitats cristianes mateixes, fruit de la feblesa humana i de les diverses sensibilitats a l'hora de viure la novetat de la fe evangèlica i de traduir-la en el dia a dia. Però aquest combat, que no estalvia els sofriments, és qualificat de noble per l'Apòstol Pau amb una paraula que també pot significar "bo" i "bell". És noble, és bo, és ple de bellesa perquè és per difondre la Bona Notícia de l'Evangeli, alliberadora, plena de força, d'amor i d'esperança, portadora de joia per les perspectives infinites que obre a qui l'acull. Els apòstols havien fet personalment l'experiència de deixar entrar profundament Jesús en les seves vides i havien vist com les transformava, estaven plens de zel a favor dels homes i dones del seu temps, i de tots els temps, per fer-los arribar el missatge evangèlic. I aquest combat per la predicació de l'Evangeli ha constituït el seu culte existencial, el seu sacrifici espiritual (cf. Rm 12, 1), que Déu ha anat acollint fins al terme de la seva existència terrena. Es van mantenir fidels fins al vessament de la seva sang conscients que Jesucrist havia estat el primer d'estimar-los, abans que ells no l'haguessin conegut (cf. Ga 2, 10; Jo 21, 15-17). Havien après la saviesa de la creu (cf. 1C 11, 23). Saviesa per a Israel perquè en la creu Déu revela el seu rostre autèntic i saviesa per als altres pobles als quals planteja reptes i qüestiona la saviesa humana i la seva lògica.

En el seu itinerari de fe personal i en el seu noble combat, tots dos apòstols han estat ajudats, com deia encara la segona lectura, per les forces que Déu els atorgava. Era aquest el vigor que els mantenia fidels en la seva fe i en la superació de les dificultats, malgrat les seves febleses (cf. 2C 12, 10). Així fins al final, fins al martiri, al qual es van atansar amb la certesa ferma que Déu els continuaria essent fidel i els donaria la corona.

La meua vida ja és oferta en libació. A l'escola dels apòstols de Jesucrist, els batejats sabem que la nostra vida, amb tots els seus moments bons i amb els seus moments difícils, és una ofrena al Déu de l'amor entranyable. Per això, en la solemnitat d'avui se'ns renova la crida a viure una fe adulta; és a dir, una relació personal amb Jesucrist, el Vivent, que nodreixi la nostra vida interior i ens impulsi a fer-lo conèixer als altres. És l'hora del testimoniatge cristià explícit en la nostra societat plural. No pas volent imposar la nostra visió ni la nostra ètica sobre l'ésser humà i la creació, sinó proposant-les com un camí de sentit, de joia, de llibertat interior, de salvació en la plenitud de la realització personal. En aquest aspecte, ens cal ser testimonis de l'Evangeli que ensenya a estimar, que allibera i no condemna sense entranyes de misericòrdia; testimonis de l'Evangeli que il·lumina les consciències sense violentar-les i que respecta les opcions personals. Amb aquestes actituds, l'Església, també els laics cristians, ha de ser present, d'una manera dialogant, en els debats actuals sobre qüestions que són fonamentals i que marcaran el futur de la societat a casa nostra. Ser-hi presents per aportar, per ajudar a trobar la llum, per defensar amb coratge i alhora amb simplicitat de cor els valors essencials que són irrenunciables sobre la vida, sobre la persona humana, sobre la família, sobre l'economia, sobre les activitats laborals, ... Tot això, ho hem de fer per fidelitat a l'encàrrec apostòlic de proclamar el missatge de l'evangeli a totes les persones –tal com sentíem a la segona lectura-- i amb un autèntic sentit de comunió eclesial, que sap distingir el que és fonamental del que poden ser opcions personals i contingents. I aquesta comunió eclesial passa per la comunió amb l'Església de Roma que presideix totes les altres en la caritat i amb el seu bisbe el papa Benet XVI, successor en el seu ministeri dels apòstols Pere i Pau.

M'ha arribat el moment de desfer amarres i deixar el port. Avui commemorem el moment suprem en el qual aquests dos apòstols van deixar aquest món. Però ens estimula pensar que, si, bo i acollint els dons que Déu ens fa, procurem perseverar en la confessió de fe, en la comunió eclesial i en el testimoniatge que ells ens ensenyen, també al moment de la nostra partença d'aquesta vida podrem rebre la corona de glòria, tal com deia la segona lectura en referència a tots els qui desitgen la manifestació del Senyor quan vindrà per portar-nos a la plenitud del seu Regne celestial.

Ara, en l'Eucaristia, ens unim al culte celestial que els nostres dos sants apòstols i tots els sants i santes ofereixen a Déu. Adherim-nos-hi de tot cor, mentre rebem el nodriment espiritual per a viure seguint els ensenyaments de sant Pere i sant Pau i, com ells, ser testimonis de Jesucrist.